

Gerencsér Emőke

Téli jázmin

Amikor már minden levél lehullt és nyirkosan hidegek voltak a reggelek és borzongatóan fagyosak az éjszakák Nyáranó bánatosan bóklászott a kertben. Mert semmi szépet, semmi vidámat nem látott sehol.

Nagyot sóhajtva úgy döntött, hogy be kell kuporodnia meleg levélvackára és bizony, el kell felejtene a szép, virágos nyarat. Hisz legyőzte a tél.

Mert a télnek jégkardjai vannak és azok minden szépséget kettévágnak.

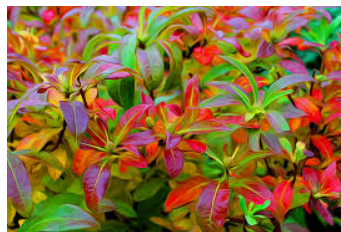
Hát borzasztóan elszontyolodott, keserű könnyek potyogtak Nyáranó szemeiből, mert őt bizony legyőzték.

Pedig milyen végtelenül mesés szép pompával tündökölt még szeptemberben! A gyerekek már mind iskolába mentek, de őneki még volt ereje varázsolni és naponta új virágszirmokat kibontani.

De ha már minden virágszirom belefáradt a méhecske várásba, akkor meg fogta a festék palettáját és szorgos munkára előcsalogatta az Ősz Tündéreket. És kezükbe adta az ecsetet és azt mondta nekik:

- Fessetek! Színezzetek! Találjatok ki mindenféle csodálatos árnyalatot és öltöztessétek fel a kertet királyi pompába!

Az Ősz Tündérek meg nagyon szorgalmasak voltak és nagyon kreatívak. Hát össze-vissza pötyögtették a leveleket és tapsikoltak örömeikben, hogy mennyire tarka lett minden!

De Szágó lesben ült a remegő pókháló láthatatlan varázslatában és pontosan tudta azt, hogy Ősz Anyó festékei nagyon hamar elfogynak és akkor semmi más nem marad, mint a szürke, fekete, meg a jéghideg.

Szágó sosem volt éhes, mert ő a megfagyott emberi szívekből táplálkozott.

Soha nem volt szomjas, mert ő az emberi bánat feneketlen kútjából ivott.

Soha nem volt szomorú, mert ő az emberi könnyeknek örült.

És soha nem öregedett meg azért, mert az emberek nagyon rosszak, nagyon kegyetlenek voltak és ez adott erőt Szágónak.

-2-

Tehát Szágó csücsült az elhagyott, levelek közé kifeszített pókháló sarkában, ahol majdnem láthatatlan volt és várt. Türelmesen várt, mert pontosan tudta, hogy ő győzedelmeskedik.

Mert nincs az a fűszál, ami meg ne fagyva, nincs az a virág, ami el ne hervadna, nincs az a gyümölcs, ami le nem esne. Csak ki kell várni.

Mert Szágó, az emberi, számító gonoszság ereje volt.

A kislány nagyokat rikkantva, szökdécselt hazafelé a suliból és nagyon örült. Mert mára nem tanult és nem őt feleltették a suliban. Soha nem derül ki, hogy mit is csinált hét végén!

Mert katicabogarakat fogdosott és milyen nagyot sercentek akkor, amikor eltaposta őket!

Meg a szomszéd kertjéből átmászott a kerítés lyukán egy picike sündisznó. Jaj de utálatosan szürke tüskéi voltak! Fogta apa kertész kesztyűjét, felmarkolta a sündisznót és belevágta a kukába.

Na, majd a szemeteskocsi jól összenyomja!

Aztán meg a fák között hülye pókok azt képzelték, hogy hálót szőnek és a közepére ülnek!

Na, mit nem! Lecibálta őket. Aztán talált még egy bolond csigát, ami épp a levelek alá mászott volna, hát azt pont egy nagy kővel lehetett szétlapítani.

Így a kislánynak semmi lehetősége nem maradt tanulni, merthogy a kicsi kertben mindenféle borzasztó dolgot ki kellett irtania.

Hát nagy megelégedetten szökdécselt hazafelé és nagyon örült annak, hogy végre minden a helyére került. Minden barna, szürke, hideg és csendes.

Mert a kislány nagyon, de nagyon szerette a csendet.

Mivel Apa és Anya nagyon sokat veszekedtek és ordibáltak, a tanító néni is szeretett kiabálni, az osztálytársai is többen zibongtak, mint ő azt szerette, hát pontosan tudta azt, hogy a nagy-nagy béke és a nyugalom várja, amikor hazaér.

Belökte a kaput és elégedetten körbelesett:

- Itt ma minden OK.

Volt egy kis házi, de kinek marad erre ideje akkor, amikor alaposan szét kell nézni a kertben. Meg a lakásban.

Anya megint se nem főzött, se nem süttött, merthogy melóban van. Apa meg bekap valamit valahol.

A kislánynak semmihez se volt kedve, mert amikor a szülei hazajönnek, akkor elkezdődik a vita. Abból meg úgy sem ért semmit sem, csak azt, hogy vibrál a levegő és valami megfeszül a hátában és abroncsba fogja a fejét az értetlenség.

Hát inkább fogta magát és szétnézett a kertjükben.

-3-

Mert ugye, az mégsem járja, hogy amíg ő éhes is, fáradt is és nagyon szeretne a mamája ölébe ülni és nagyon szeretné, ha a papája megsimogatná a fejét, akkor senkit sem érdekel az ő nagy-nagy kívánsága.

Se kaja, se ölelés, se simogatás, se becézés, csak vita vita hátán. Akkor inkább eljártssza magának a családot.

De nem volt kivel vitatkozni, sem veszekedni, hát mit csinálhatott mást, mint megrendezte magának azt, ami várt rá.

Először is a kis kerti tavat teledobálta borostyán levelekkel. Szörnyű mulatságos volt látni, hogy a halak azt hitték, vacsorát kapnak és mind a levelek körül tátogott. Jaj, de izgi!

De ezt hamar megunta, hát a kamra felé vette az irányt. Mert ha megint ott találja a szomszéd macskáját, akkor abba bizony akkorát rúg bele, amekkorát csak tud!

De a macska – szerencséjére – épp kóborolt valahol, hát ez nem sikerült.

A falon üdögélt még néhány hatalmasra dagadt őszi légy, de azokat meg nem sikerült elérni, hogy agyoncsapja. Ettől egészen dühbe borult.

Akkor most meg mi a fenét csináljon? Senkin sem tud bosszút állni!

Hát lekuksolt a vadszőlő tövébe és az jutott eszébe, hogy a megpirosodott leveleket pont jó lenne leszaggatni.

Nosza! Először a bordót, aztán a pirosat, majd a sárgát. Ez aztán a jó buli! Mert le lehet kopaszítani teljesen!

Elmerült nagyon ebben a munkálatban, amikor a felhők mögül véletlenül kikukkantott egy kicsi Napsugár.

- Nicsak! Ez a gyerek rombolókat játszik!

Hát a kis Napsugár nagy lágyan körülölelte a kisleányt és megsimogatta. Pont úgy, ahogy azt szeretne volna. És melegítette és ölelgette és szeretgette.

A kisleány ilyen csak álmódott és nagyon kívánt és nem tudta, hogy mi is történik vele, de olyan jó volt!

Hirtelen megállt, hirtelen nem gondolt semmire sem, csak hagyta, hogy ez a soha eddig nem volt, nagyon édes érzés átjárja. És a Napsugár, aki szintén magányos volt és beszélgetni szottyant kedve, hát emberi hangon beleduruzsolt a kisleány fülébe:

- Ugye milyen szép itt, nálad minden? Ugye milyen békés, meleg és csodálatos?

A kisleány semmi csodálatosan nem látott, de a meleget bizony, nagyon érezte.

- Maradj még itt velem! – mondta a Napsugárnak.

Nem maradhatok veled, mert te gonosz vagy és mindent megölsz. Pedig annyira szeretnék játszani veled!

- Én nem vagyok gonosz! Én egy kisleány vagyok! És a mamám és a papám veszekednek! És én nagyon-nagyon egyedül vagyok!

Észre sem vette, hogy bizony elpityeredett, de hamar megkóstolta a könnyeit és azok bizony sósak voltak egy kicsit.

Napsugár nagyon megsajnálta a kisleányt és segíteni szeretett volna rajta, de nem tudta, hogy mit is tegyen.

- Várj csak! Megkérdezem Szél Anyót!

De Szél Anyó elmondta Napsugárnak, hogy a kisleány rossz és ha Szél Anyó lágyan meglegyezget valamit, azt a kisleány leszakítja.

- De hát nem is igazából akarom!

Napsugár kedvesen kérte Bogár Apót, hogy most igazán segítenie kell. De Bogár Apónak ő ellensége volt a kisleány, hát szóba sem állt Napsugárral.

Akkor a Madárkórúst hívom ide – gondolta Napsugár, de a madarak villámként vágtak át felettük, mert a kisleány nekik is ellenségük volt. Így senki másra nem számíthatott Napsugár, mint Virágtündérre.

- Ó, szépséges Virágtündér! Gyere és segíts nekem!

Virágtündér nagyon szerette Napsugarat, hát megállt egy percre a kertecske felet:

- Mit kívánsz, Napsugár?
- Ugyan már, segíts nekünk!
- De hát a kisleány mindent szétrombol, ami hozzám tartozik! Én nem segíthetek!

De Napsugár olyan melegen és bánatosan nézett Virágtündérre, hogy annak nem volt más választása. Hát megállt, illetve körülbegette Napsugarat és tett egy ajánlatot:

-Rendben van. Teszek egy próbát. Ebben a kertben nincs már élet, nincs már öröm, semmi jó nincs. Mert a kisleány mindent kiirtott. Adok egy utolsó esélyt. Adok a kisleánynak egy picinyke ágacskát. Ha igazán akarja a békét, szépséget és örömet, akkor most, a tél kezdetén fogja ezt az ágacskát és elülteti.

És minden nap nézegeti, becézgeti, szeretgeti. Minden nap megkéri arra, hogy csak az övé legyen. És minden nap megkéri arra, hogy ha őt igazán szereti, akkor virágozzon ki.

És ha igazán akarja és ha igazán szereti, akkor ez az ágacska kivirágzik a tél közepén.

És Virágtündér tovasiklott, de egy ujjnyi kis zöldecské, sete-suta, majdnem ronda ágacskát ledobott a kislány lábához. Napsugár győztes mosollyal cirógatta meg a kislány arcát, megpuszilgatta, majd egy felhőcskét húzva maga elé álomba szenderült.

A kislány ott állt ismét egyedül az unalmasan szürke, élettelen kertben, a lábánál egy kisujjnyi ágdarabbal. Se zöld nem volt, se nem rügyezett, se szép nem volt.

- Itt hagyom, nem vagyok olyan hülye, hogy beszélgetek hozzá! – gondolta.

Azzal megfordult és indult volna az üres házba, de Napsugár nem hagyta annyiban és utolsó erejével kikukkantott a felhőcske mögül:

- Nem ebben egyeztünk meg!

A kislány nem beszélt napocskául, de valahogy mégis megértette a sugárka könnyörgését.

-Na jó. Ha annyira akarod, akkor leszúrom a földbe.

Aztán beballagott a szobájába és várta a szüleit.

Aznap este sem volt közös vacsora, aznap este is csak veszekedést hallott, aznap este sem tanult. De nagyon békésen, mélyen és nagyon jól aludt.

Reggel majdnem rohanni kellett az iskolába, de pont a kapunál tartott akkor, amikor Napsugár kikukkantott a felhőcske mögül.

-És mi van a mi ágacskánkkal?

Hát erre vissza kellett fordulni és rálesni a ronda ágacskára, ami ott meredezett, ahova dugta.

- Akkor meg növögess, mire hazajövök!

Délután, egészen véletlenül ránézett az ágacskára, ami pontosan kétszer akkora volt, mint reggel.

- Nocsak, mi a fene történt?

De ha már ránézett és kétszer akkorának hitte, hát odaballagott.

- Akkor most mi a fene van veled? Kifordultál a földből?

Napsugárka kikacsintott felhőcske mögül és még volt ereje egy nagy-nagy ölelésben megpuszilni a kislányt és megcirógatni ágacskát.

Ami reggelre háromszorosra dagadt.

Kislány kíváncsian sandított rá és döbbsen látta a növekedést.

Alig várta, hogy vége legyen a tanításnak, rohant haza, egész kifulladásig ért az ágacskához. Megállt mellette, nézegette és elkezdett beszélni hozzá:

- Tudod, én azt szeretném, ha Anya és Apa szeretnék egymást és engem is nagyon szeretnének. És azt szeretném, ha minden szép és jó lenne. És jókat akarok enni és nagyokat nevetni és talán még egy testvért is szeretnék.

-6-

Reggelre az ágacska már majdnem egy fél méteres husáng volt, de még mindig csak majdnem egy kóró.

A kisiú sokkal hamarabb kelt fel, mint szokott és reggeli előtt kiszökött a kertbe az ágacskájához.

Már nem volt sehol Napsugár, már csípős volt a reggel, a lába is fázott a papucsban. A fű majdnem fehér és kemény volt a dértől, de az ő ágacskája megtáltosodott és körbe-körbe vékonyka ágacskák tekeredtek körül.

Aznap délután, amikor a kisiú hazaért, már egy ágas-bogas bokrocskát talált. Nagyon izgatott volt.

Vacsoránál el akarta mesélni a szüleinek, de ők, mint mindig, most is veszekedtek, így nem hallgatta meg senki.

Lefekvés előtt kiosont a bokrocskájához és elmesélte neki, hogy nagyon egyedül van és nagyon szeretne esti mesét hallgatni, vagy legalább valakivel játszani.

És reggelre az ágas-bogas bokrocska már méteresre nőtt.

A kisiú ott akart maradni mellette, de apa szigorúan az autóba parancsoltra és iskolába vitte. Estére az ágas-bogas bokrocskán egérfülnyi levélkék nőttek.

A levelecskének el kellett panaszolni az iskolai bajokat, az ölelés hiányt, a magányos bánatot, hát elpanaszolta.

És reggelre a bokrocskán sárga bimbócskák dagadoztak.

Iskolába menni kell, de kit érdekel az iskola akkor, amikor tündér ajándék mesecsodája növedezik a kertben?

Este van. Vacsora idő. Apa ordít, Anya sír. Kisiú minden erejét összeszedi, feláll, elfehéredik az izgalomtól, a torka összeszorul, mégis orkán erővel belekiabálja a világba:

- Anya, Apa. Így nem akarok élni! Kiköltözök a bokrocskám alá és meg akarok halni!

Anya és Apa döbbenet elhallgatnak. Semmit sem értenek. Hisz az este a közös veszekedés ideje.

Mi történt a fiukkal?

De a kisiú már eltűnt. Keresik. Szólongatják, de nincs válasz. Zseblámpa villódzó fények.

És lám! Ott kuksol a régi földkupacon. De mi az, ami betakarja?

És Apa és Anya ott állnak a földön kuporgó fiuk előtt, akire egy hatalmas, soha nem látott, gyönyörűen zöld levelű bokor borul a novemberi fagyban. És a bokor telis tele van csillagportól

sziporkázó sárga virággal és a sárga virágok minden szirmából Napsugárka karocskák ölelik körül a fiukat, aki hangtalanul zokog.

Apa és Anya csak állak és hüledeznek, majd egyszerre nyúlnak a fiuk felé, felemelik, átölelik, megsimogatják és lassan elindulnak hármasan a házba.

-7-

És reggeli helyett mindhárman ott állnak a fagyban virágzó csodabokor körül, megsimogatják a kisleány fejét és elindulnak dolgozni, meg az iskolába.

A kisleány azóta minden nap beszélget a bokrával. És lassan elmaradnak az esti veszekedések és lesznek közös vacsorák.

És lehull a hó, a dér is itt van reggelente, a bokor még mindig virágzik. És jön a tavasz, de a bokor még mindig virágzik, mert a szeretet virága örök életű.

És nyáron, Napsugárka boldog kacsintással kukkant Virágtündér arcába, mert babasírás hangzik a házból és a kisleány testvére született. A kisleányt Jázminnak hívják.

És akkor ők, négyen odaállnak a csodabokor mellé és azt mondják, közös akarattal.

- Legyen a neved, a mai naptól: **téli jázmin**.

Azóta sok-sok kertészetben lehet téli jázmint vásárolni.

Ez Napsugárka örök ajándéka azoknak az embereknek, akik képesek szeretni egymást.

